Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1875. Wydano i rozesłano dnia 30. Października 1875. **Część XXVII**

Nr. 69.

Rozporządzenie

ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z ministerstwem spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i handlu z dnia 9. Lipca 1875,

tyczące się kształtu znaków do oznaczenia wysokości wody, i ostrożności jakie przy ich ustawieniu zachowane być mają,

obowiązujące w królestwie Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem.

W wykonaniu §. 24. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 rozporządza się co następuje:

§. 1.

Według postanowienia §. 22. powołanej ustawy krajowej, ma być przy wszystkich zakładach o sile wodnej, i przyrządach do podniesienia wody, oznaczony najwyższy dozwolony, a w razie zachodzącego obowiązku do utrzymania wody w pewnej wysokości, także najniższy dopuszczalny stan wody, za pomocą stałych znaków, na koszt właścicieli tych zakładów i przyrządów. Znaki wskazujące wysokość wody powinny być według prawideł sztuki dokładnie i w ten sposób urządzone i utrzymywane, aby się mogły oprzeć każdej przypadkowej lub umyślnej zmianie, i były o ile możności zabezpieczone od uszkodzeń przez kry, przez napływ drzewa spławnego, przez oderwiska brzegów i t. p.

Znaki te ustanowione być mają w miejscu, w którem dopuszczalna wysokość wody jest unormowaną i to w ten sposób, aby je woda bezpośrednio dotykała, aby dla interesowanych były przystępnemi, i każdego czasu z łatwością mogły być obserwowane. Nadto powinna wysokość znaku normalnego przynajmniej jednym w pobliżu się znajdującym nieposuwalnym przedmiotem (punktem stałym) być ustalona, który zarazem służyć będzie

do kontroli wysokości wszystkich znaczniejszych części zakładów i przyrządów wodnych.

§. 2.

Znak normalny do oznaczenia dozwolonej największej wysokości wody sporządza się w jeden z następujących czterech sposobów:

1. Gdzie są brzegi skaliste, lub ściany ciosowe nad brzegiem ustawione, można na nich sporządzić znak, za pomocą dobrze przymocowanej, przynajmniej pięć decymetrów długiej, poziomo położonej szyny płatkiej (klamry), albo przez urządzenie mocno wyżłobionego, ofarbowaniem na czarno dobrze uwidocznionego rowku w powyższej długości, a to w ten sposób, aby górna linja szyny albo rowku dopuszczalny stan wody oznaczała.

Na środku szyny albo rowku umieścić należy prostopadle miaroskaz metryczny, który kilka decymetrów przedstawiać powinien, i albo na prostopadle postawionej szynie płatkiej narysowany, albo też w ścianę brzegu dłutem wbity być może. Miaroskaz ten służy do uwidocznienia każdorazowego przekroczenia dozwolonego spiętrzenia wody.

2. Jeżeli do ustawienia znaku normalnego nie ma takich nieposuwalnych przedmiotów, natenczas:

a) wykopuje się na obranem miejscu brzegu, jako wcięcie nadbrzeżne dół, w głębokości przynajmniej jednego metra poniżej markować się mającego stanu wody, osadza się w nim, za pomocą kafara grubym końcem na dół pal dębowy, lub z innego równie trwałego drzewa, jakości gruntu odpowiednio długi i trzewicą żelazną okuty, aż do bezwzględnej stałości, poczem się ucina pal poziomo w ten sposób, aby powierzchnia umocować się mającej na nim (według lit. b.) płyty metalowej, równała się dokładnie z dozwoloną wysokością wody;

b) na czole pala umieszcza się w odpowiednio głębokich wcięciach, dwa strzemiona z żelaza sztabowego w krzyż, które według kształtu pala zgięte, a każde z nich dwoma, przynajmniej trzy decymetry długiemi poziomemi płatami (wąsami) na dolnych końcach zaopatrzone i mocnemi gwoździami do pala przybite być mają. Strzemiona sięgać powinny aż do wyrównanej podeszwy dołu.

Pomieniona pod a) płyta, sporządzona z grubej blachy miedzianej, mosiężnej, cynkowej lub żelaznej, czoło pala zaopatrzone w strzemiona całkiem pokrywać, a za pomocą czterech spadających płat, do bocznej powierzchni pala według jakości swojej, miedzianemi lub cynkowanemi gwoździami żelaznemi, jeżeliby zaś była tylko z żelaza, gwoździami żelaznemi, przybitą być powinna.

c) W celu umocowania strzemion, spuszcza się na każdy z czterech w podeszwie dołu spoczywający płat tychże, ciężki u spodu wygładzony kamień w kwadracie najmniej czterech decymetrów; albo też spuszcza się na palu podwójny z czterech mocnych kawałków drzewa złożony krzyż w ten sposób, aby pal z środkowego otworu krzyża wystawał, krzyż zaś spoczywał na płatach strzemion.

d) Następnie wypełnia się dół aż do wysokości jednego decymetra poniżej płyty metalowej betonem, lub przy mniej znacznych zakładach ciężkiemi kamieniami, i zaopatrza się go od strony wody odpowiednią szkarpą.

e) Ażeby oznaczyć można natychmiast o ile spiętrzenie nad dozwoloną wysokość wody nastąpiło, należy na płatkiej do pala przymocowanej szynie urządzić metryczny miaroskaz w ten sposób, aby wystawał prostopadle kilka decymetrów nad powierzchnię płyty metalowej.

3. W twardym gruncie, gdzie wbicie pala nie jest możliwe, można do oznaczenia dozwolonej największej wysokości wody, użyć słupa dębowego lub z innego równie trwałego drzewa, albo też słupa kamiennego, jednakże bez skazy, a nareszcie rury flantszowej z lanego żelaza w odpowiedniej długości.

Umocowanie nastąpić powinno wedle ogólnych wskazówek zawartych w §. 1.

Słup drewniany należy zaopatrzyć w płytę metalową, słup kamienny zaś obrobić poziomo na wierzchnem czole. Płyta na wierzchnem czole rury flantszowej, równie jak spodnia flantsza z rurą zlana być powinna.

4. Gdyby ustawienie znaku normalnego w sposób pod 2 i 3 wskazany, ze względu na cel lub nieznaczny dochód zakładów i przyrządów wodnych okazało się stosunkowo za kosztowne, lub w ogóle gdyby przez spiętrzenie wody cudze prawa i dobro publiczne w nieznacznym tylko stopniu dotknięte były, natenczas może znak normalny przy dokładnem przestrzeganiu postanowień §. 1. przez wycięcie rowku, lub przez ustawienie szyny płatkiej w sposób pod 1. wskazany, na słupach przy zastawkach śluzowych, lub na innych stałych częściach zakładu wodnego być urządzony.

Do przeobrażenia znaków normalnych służy załączony rysunek.

§. 3.

Pomieniony w §. 1. punkt stały, w miejscu zabezpieczonem od obrywania się brzegu i podmulenia w pobliżu zakładu wodnego w ten sposób obrany być powinien, aby niwelacya punktu tego, jakoteż znaku normalnego i wszystkich ważniejszych części przyrządów, a mianowicie korony jazu, progów przy zastawkach śluzy wpustowej, przy łotokach, przy opustach gruntowych i opustach odprowadzających zbytnią wodę, nie mniej też dna ko-

ryta i t. p. łatwo i ile możności z jednego stanowiska przedsięwziętą być mogła.

Jako punkty stałe mogą:

1. znajdujące się w pobliżu zakładu skały, lub zmianie niepodlegające budowle kwadrowe być obrane, na których za pomocą stałych znaków jakoto, przez wyrobienie dłutem głębokich poziomych linij z spoczywającymi na nich ostrym końcem trójkątami większych rozmiarów, albo przez urządzenie poziomych płaszczyzn, punkt stały w pewny i trwały sposób zamarkować należy.

2. Jeżeli nie ma takich stałych miejsc, wtedy osadza się pal markujący punkt stały w sposób następujący:

a) w miejscu, które odpowiada powyższym ogólnym warunkom, wykopać należy dół zajmujący u spodu 1·3 metra w kwadracie, a 2 metry głębokości. Spód dołu należy dobrze wyrównać i pokryć go potem płytą kamienną (kamieniem młyńskim) albo murem aż do wysokości trzech decymetrów.

Na środku płyty kamiennej, albo dobrze wygładzonego muru, ustawiony być ma pal z dębowego, lub z innego równie trwałego drzewa, albo też z kamienia. Pal ten powinien mieć 1·3 metra długości, a 0·25 metra w kwadracie.

W jego obydwa prostopadle dotykające się boki, wpuszcza się w celu uformowania krzyża, dwa drewniane lub kamienne pale na poprzek po 1 metrze długie, a 0·15 metra w kwadracie mierzące.

Urządzony w ten sposób krzyż podwójny, przedstawiający pal markujący punkt stały, należy dobrze zamurować w całej poprzeczni dołu, lub obłożyć go betonem tak, aby czoło pala wystawało dwa decymetry nad mur.

b) Potem kładzie się na poziomo wygładzonem czole pala, płytę z grubej blachy metalowej z 4ma wiszącemi płatami, które do powierzchni pala długiemi i mocnemi gwoździami przybite być mają. Środkiem płyty wbija się w pal z drzewa urządzony, mocny gwóźdź z płaską główką o dwóch centymetrach, zaopatrzony hakiem zaczepnym (kruczkiem), aż do powierzchni płyty. Jeżeli zaś pal jest z kamienia, wrabia się gwóźdź w kamień za pomocą dłuta i zapuszcza się go ołowiem lub siarką. Powierzchnia gwoździa tego stanowi punkt kontrolny według którego bada się i ustala, za pomocą dokładnej niwelacyi, wysokość położenia znaku normalnego i reszty poszczególnionych wyżej części zakładów wodnych.

c) W celu łatwiejszego odszukania pala markującego punkt stały, zdejmie się jego położenie z kilku znajdujących się w pobliżu przedmiotów. Potem zamuruje się dalej dół aż do wysokości jednego decymetra nad główkę gwoździa pozostawiając wolnem czoło pala.

Próżnię pozostawioną nad czołem pala, przykrywa się nakrywką kamienną i wypełnia się całą przestrzeń dołu, aż do równi z przyległym gruntem.

d) Jeżeli do ustawienia pala markującego punkt stały, znajduje się takie miejsce, gdzieby takowy na przypadkowe i umyślne uszkodzenia nie był narażony i żadne też inne przeszkody nie zachodzą, aby czoło pala tego zostało odsłonięte, to można na to zezwolić. W takim razie używa się pal w długości odpowiedniej głębokości dołu. Do przeobrażenia punktów stałych służy załączony rysunek.

§. 4.

Jeżeli właściciel zakładu o sile wodnej albo przyrządu do podniesienia wody jest obowiązany, nie spuszczać wody niżej ustanowionej wysokości, wtedy należy dopuszczalny najniższy stan wody, zaznaczyć odpowiednio albo na znaku do oznaczenia dozwolonej najwyższej wysokości wody już ustawionym (§§. 2. i 3.) albo w razie niemożności, na osobno ustawić się mającym znaku normalnym.

Metryczny miaroskaz należy w ten sposób urządzić, aby wskazywał od zamarkowanej wysokości wody na dół.

§. 5.

Na każdym znaku normalnym, równie jak też na każdym znaku i palu markującym punkt stały, należy w odpowiedniem miejscu, przy palach lub tykach na powierzchni płyty czoła, oznaczyć rok postawienia i litery początkowe nazwiska właściciela zakładu.

§. 6.

Jeżeli zakład o sile wodnej i przyrządy do podniesienia wody blizko siebie są położone, należy postawić znaki wskazujące wysokość wody, jak najbliżej zakładu o sile wodnej.

Gdyby zaś zakład wodny więcej jak 600 metrów od należących do niego przyrządów (jazu) był oddalony, lub też gdyby niwelacya na przestrzeni między zakładem a przyrządami wodnemi była połączoną z wielkiemi trudnościami, natenczas należy w pobliżu przyrządów do podniesienia wody, ustanowić osobny punkt stały.

§. 7.

Przy zakładach o stałych jazach przewałowych, powinien znak normalny oznaczać dopuszczalną wysokość korony jazu i w równej z nią leżyć wysokości.

Przy jazach śluzowych, albo przy stałych jazach przewałowych z śluzami lub opustami gruntowemi, powierzchnia znaku normalnego równać się

powinna wysokości wody, po przekroczeniu której śluzy lub opusty otwierane być mają.

§. 8.

Właściciele istniejących już zakładów o sile wodnej i przyrządów do podniesienia wody, przy których dozwolony najwyższy lub dopuszczalny najniższy stan wody jest już unormowany, lecz znaków wskazujących wysokość wody jeszcze nie ma, powinni się o takowe według postanowień niniejszego rozporządzenia, w przeciągu czasu oznaczonego w §. 22. ustawy krajowej z dnia 14. Marca 1875 (Dz. u. k. Nr. 38) postarać (§. 10).

Jeżeli przy istniejących już zakładach o sile wodnej i przyrządach do podniesienia wody, nie nastąpiło jeszcze postanowienie władzy co do dopuszczalnej wysokości wody, lecz strony się tego od władzy domagają, lub w razie gdyby takie postanowienie ze względów publicznych okazało się potrzebnem, powinna polityczna władza powiatowa przeprowadzić w tym celu, według postanowień ustawy z dnia 14. Marca 1875, rozprawę i zbadać przytem wszystkie do urządzenia znaków wskazujących wysokość wody odnoszące się okoliczności, w szczególności zaś oznaczyć miejsca do ustawienia znaku normalnego wraz z punktem stałym, niemniej też kształt tymże nadać się mający, a wydając orzeczenie co do dopuszczalnej wysokości wody, zarządzić zarazem co potrzeba względem urządzenia znaków wskazujących wysokość wody.

§. 9.

Przy nowo urządzić się mających zakładach o sile wodnej i przyrządach do podniesienia wody, dla których pewna wysokość wody ustanowiona być powinna, znaki normalne wraz z urządzeniem tych zakładów i przyrządów postawione być mają. Polityczna władza powiatowa powinna przeto już przy rozprawie o nadanie pozwolenia do założenia takich zakładów i przyrządów zbadać, w jaki sposób znaki wskazujące wysokość wody urządzone być mają, i umieścić każdą razą odnośne postanowienie w swojem orzeczeniu.

§. 10.

Właściciele zakładów o sile wodnej i przyrządów do podniesienia wody, powinni zawczasu donieść politycznej władzy powiatowej, w którym czasie ustawienie znaków wskazujących wysokość wody przedsięwziąść zamyślają. W miarę ważności zachodzących interesów zastrzeże władza polityczna sobie kierownictwo tej czynności lub też przeznaczy do tego miejscową władzę policyjną.

W takim razie może się odbyć ustawienie znaków wskazujących wysokość wody, tylko przy udziale rządownie upoważnionego inżyniera cywilnego.

Inżynier powinien z potrzebną do tego znajomością rzeczy opisać dokładnie wskazujące wysokość wody znaki, co do kształtu i miejsca ustawienia tychże, po dokonanem zaś ustawieniu, sporządzić techniczne sprawozdanie, co do wzajemnych wysokości znaku normalnego, punktu stałego, i wszystkich znaczniejszych przyrządów zakładu, lub pewnych ich punktów, gdyby te przedmioty nie były poziomo położone (§. 3.) a ewetualnie co do wzajemnej wysokości i oddalenia kilku obok siebie położonych znaków wskazujących wysokość wody, według możności zaś także co do położenia stykających się bezpośrednio sąsiednich zakładów.

§. 11.

Miejscowa władza policyjna jest wedle postanowień §§. 23. i 97. ustawy obowiązaną, przestrzegać dokładnego wykonania warunków przepisanych dla ustawienia znaków wskazujących wysokość wody, po wykonanem zaś ustawieniu sporządzić krótki przez interesowane strony także podpisany protokół, i przedłożyć takowy z dołączeniem pomienionego w §. 10. sprawozdania technicznego bezzwłocznie politycznej władzy powiatowej do użytku przy rozprawie, mającej się przeprowadzić w myśl §. 96. ustawy celem sprawdzenia akuratnego i celowi odpowiednego ustawienia znaków w mowie będących.

§. 12.

Polityczna władza powiatowa powinna w ogóle czuwać nad tem, aby ustawienie znaków wskazujących wysokość wody, we wszystkich ustawą wymaganych wypadkach, odbywało się według postanowień niniejszego rozporządzenia.

W szczególności zaś powinna polityczna władza powiatowa przy wspomnianem powyżej sprawdzeniu, przedstawić w protokole odnośne znaki i punkty stałe z oznaczeniem położenia miejsca i różnicy wysokości wobec znaków wskazujących wysokość wody, nie mniej też wszystkich na wprowadzenie i odprowadzenie wody i na jej wysokość wpływających przedmiotów i stosunków tychże, jako to: długości jazów, szerokości zastawek w świetle i ich wysokości. Do protokołu tego załączone być mają plany sytuacyjne, poziome i profilowe, w których najbardziej wszystkie znaki i punkty stałe, jakoteż i inne w hydrotechnicznym względzie ważne punkty, z oznaczeniem ich wysokości i oddalenia od znaków wskazujących wysokość wody, uwidocznione być powinny. Gdyby się przy tej rozprawie okazało, że przy ustawieniu znaków wskazujących wysokość wody, zaszły usterki lub zboczenia, natenczas zarządzi polityczna władza powiatowa ich usunięcie.

Protokoły razem z planami składane być mają, stosownie do rozporządzenia o urządzeniu i prowadzeniu księgi wodnej, po zapisaniu odnośnego prawa w księgę wodną do zbioru dokumentów a względnie map wodnych.

4. Oznaczenie służebności odnoszących się do prawa wodnego.
5. Odwołanie się do zbioru dokumentów z oznaczeniem ilości tychże.
6. Uwaga.

§. 3.

Oprócz tego powinne być jeszcze spółki wodne uwidocznione w osobnym do księgi wodnej według załączonego formularza B) wszytym wykazie, w którym każda z spółek wodnych na osobnej kartce, w porządku ich założenia, w następujących rubrykach zapisaną być ma:

1. Liczba pozycyjna do oznaczenia porządku w którym zapisanie spółek wodnych nastąpi.
2. Nazwa spółki z oznaczeniem pozycyj księgi wodnej, pod którą przysługujące spółce prawa wodne są zapisane, jako też siedziba zarządu spółki.
3. Cel i objętość spółki wodnej z powołaniem dokumentu uznania spółki i jej statutów, a nareszcie ilość członków.
4. Nazwisko, stan i miejsce zamieszkania przedwodniczącego spółki, który ją zastępuje na zewnątrz.
5. Nazwisko, stan i zamieszkanie osób upoważnionych do podpisywania aktów w zastępstwie przewodniczącego jako też ich podpisy.
6. Odwołanie się do zbioru dokumentów z oznaczeniem ich liczby.
7. Uwaga.

§. 4.

W celu uskutecznienia zapisów w księdze wodnej, powinna polityczna władza powiatowa za pomocą akt urzędowych a wedle potrzeby przez przesłuchanie przełożonych gmin, bezzwłocznie wyśledzić istniejące już w powiecie prawa wodne (§. 1), i każdemu właścicielowi prawa tego lub też przewodniczącemu spółki wodnej udzielić formularz zgadzający się dokładnie z rubrykami księgi wodnej, a względnie z rubrykami wykazu spółek wodnych z krótkiem pouczeniem co do wypełnienia rubryk i z wskazaniem na §. 70 ustawy. Równocześnie ustanowić należy odpowiednie termin, w którym wykaz sporządzony według tego formularza z należytem wypełnieniem wszystkich rubryk, zaopatrzony podpisem podającego, politycznej władzy powiatowej wraz z odnośnemi dokumentami i innemi prawo wodne uzasadniającemi dowodami przedłożony być ma. Dokumenta zwrócone zostaną właścicielowi po zrobionym użytku. Gdyby który z właścicieli praw wodnych życzył sobie dotyczące daty podać ustnie politycznej władzy powiatowej do zapisania, to życzeniu temu sprzeciwić się nie można.

§. 5.

Polityczna władza powiatowa sprawdzi przedłożone sobie wykazy, co do dokładności i prawdziwości podanych w nich dat, za pomocą aktów urzę-

dowych i załączonych do wykazów dowodów, a w razie potrzeby bliższych wyjaśnień lub uzupełnienia, postara się o takowe w najkrótszej drodze, bez zarządzenia osobnej komisyi, bądź to przez przesłuchanie stron w urzędzie bądź też w drodze korespondencyjnej.

§. 6.

Skoro sprawdzonem zostanie że przeciw istnieniu i doniosłości, jako też przeciw sposobowi wykonywania wykazanych praw wodnych żadne wątpliwości nie zachodzą, zapisze je polityczna władza powiatowa na podstawie mających przed sobą aktów do księgi wodnej, i zawiadomi o tem dotyczące strony przy zwrocie przedłożonych sobie dokumentów.

Jeżeliby zaś przeciw prawdziwości jakiego podania zachodziły wątpliwości, które w sposób wskazany w §. 5. usunąć się nie dadzą, a mianowicie jeżeli istnienie lub doniosłość prawa nie będzie dostatecznie udowodnione, natenczas faktyczny stan, jaki urzędownie stwierdzony zostanie, w księdze wodnej z równoczesnem zawiadomieniem strony uwidocznić i wskazać przytem należy, w jakim jeszcze względzie zachodzi przeszkoda.

Skoro ta przeszkoda orzeczeniem właściwej władzy usuniętą zostanie, nastąpić powinno stosownie do tego orzeczenia, uzupełnienie zapisu w księdze wodnej.

Zapisy mają być uskutecznione podług gmin w porządku następujących po sobie przedmiotów od poczęcia się rzeki, a to w ten sposób, że najpierw przedmioty przy głównej rzece, a następnie przedmioty przy pobocznych wodach położone zapisane będą.

§. 7.

Pomienione w §. 1 nowonabyte prawa wodne, mają być zapisane do księgi wodnej, według porządku ich nabycia, na podstawie uzyskanego pozwolenia władzy lub orzeczenia, skoro takowe stanie się prawomocnem.

W taki sam sposób powinny być także zapisywane zmiany, które z czasem w pojedyńczych przedmiotach księgi wodnej się wydarzą.

W szczególności zaś są przewodniczący spółek wodnych obowiązani, każdą w pierwotnym wykazie członków, w kierownictwie spółki, lub co do podpisujących za przewodniczącego osób, zaszłą zmianę, oznajmić bezzwłocznie politycznej władzy powiatowej dla sprostowania a względnie uzupełnienia księgi wodnej.

§. 8.

Zapisy do księgi wodnej mają być według dosłownego brzmienia dokumentów, w możliwem skróceniu, wyraźnie i poprawnie uskutecznione.

Jeżeli miejsce przeznaczone dla pierwszego wpisania nie wystarczy dla następnych zapisów, natenczas wyznaczy się dla tych zapisów, jako ciąg

dalszy osobną kartkę, i uwidoczni się w sposób odpowiedni związek kartek między sobą.

Jeżeli prawo wodne rozciąga się na kilka politycznych powiatów, to należy takowe wpisać w sposób niniejszem rozporządzeniem wskazany, do księgi wodnej tego powiatu, w którym główny przedmiot się znajduje, zaś w księgach wodnych reszty powiatów, nadmienić je tylko w krótkości, z odwołaniem się na zapis księgi wodnej pierwszego powiatu.

§. 9.

Księga wodna łącznie z wykazem spółek wodnych ma być założona w miernych mocno oprawionych zeszytach arkuszowych, a jej kartki powinny być porządkowemi liczbami stronnic zaopatrzone.

Pierwsza stronnica ma zawierać urzędownie potwierdzone wyliczenie kartek.

Każdy zeszyt zaopatrzyć należy na zewnątrz napisem „Księga wodna“ i liczbą porządkową.

Oprócz tego prowadzony być ma osobny rejestr zapisów (indeks) dla ułatwienia odszukania pojedyńczych zapisów.

§. 10.

Zbiór map wodnych składa się z mapy poglądowej, tudzież z map detailicznych i specyalnych.

Mapa poglądowa powinna zawierać wszystkie w powiecie się znajdujące wody, jako też granice i nazwy gmin i miejscowości. Mapa poglądowa przedstawia oraz pojedyńcze mapy detailiczne z ich okręgami, które jako sekcye mapy poglądowej cyframi rzymskiemi oznaczyć należy.

Jako mapy poglądowe służyć mają przydatne mapy topograficzne, które polityczna władza krajowa oznaczy.

Mapy detailiczne przedstawiać powinny stan i bieg wód, istniejące przy nich przedmioty księgi wodnej, wraz z przyrządami do spławiania drzewa, jakoteż mosty, kładki (ławy) i przewozy, a nareszcie budowle ochronne brzegów i przedmiotów wodnych. Każda mapa detailiczna oznaczoną być ma odnośną liczbą rzymską mapy poglądowej.

Przestrzenie wodne i budynki kolorami używanemi przy mapach katastralnych, przedmioty księgi wodnej zaś cynobrem czerwono nałożyć i odnośnemi liczbami pozycyjnemi księgi wodnej oznaczyć należy.

Do założenia map detailicznych użytemi być mają odciski z map katastralnych.

Mapy specyalne stanowią sporządzone przy urzędowych czynnościach przeglądy niwelacyjne pojedyńczych wód, przekroje podłużne, graficzne przedstawienia okręgu inundacyjnego i t. p., tudzież przedłożone z powodu tych

czynności plany i inne rysunki. Takowe mają być w porządku pojedyńczych zapisów do księgi wodnej, a jeżeli do jednego przedmiotu kilka map takich się odnosi, w jednej okładce razem złożone, i zaopatrzyć je należy odnośną liczbą pozycyjną księgi wodnej jako też numerem mapy detailicznej.

Mapa specyalna, która się do kilku przedmiotów księgi wodnej odnosi, powinna do poprzedzającego przedmiotu być złożoną, a na jej okładce, uwidocznioną być ma reszta należących doń przedmiotów księgi wodnej, przy których się potem tylko na tę mapę powołać należy.

Zbiór map wodnych uzupełnia się przedewszystkiem mapami, planami i innemi rysunkami, które się w aktach urzędowych już znajdują, przy rozprawach zaś o nowe uprawnienia na dostarczenie takich planów i rysunków dla zbioru, szczególną uwagę zwracać należy.

§. 11.

Do zbioru dokumentów należą dokumenta, służące za podstawę prawom wodnym zapisanym w księgę wodną, a w szczególności co do spółek wodnych, dokumenta uznania spółek, statuta i wykaz członków tychże, w odpisach urzędownie stwierdzonych. Dokumenta te dotyczącemi liczbami pozycyjnemi księgi wodnej, a względnie wykazu spółek wodnych, zaopatrzone i przechowane być mają.

§. 12.

Prowadzenie księgi wodnej, jako też zbieranie map wodnych i odnośnych dokumentów, powierzone być ma uzdolnionemu do tego urzędnikowi politycznej władzy powiatowej. Do uskutecznienia zapisów w księgę wodną przydać mu należy o ile to być może, technicznego przewodnika. Wrysowania do map wodnych powinny z reguły być wykonywane przez zaprzysiężone organy techniczne.

§. 13.

W celu założenia księgi wodnej potrzebne zarządzenia w ten sposób poczynić należy, aby istniejące już prawa wodne najdalej do końca roku 1878 w księgę wpisane być mogły.

§. 14.

Przeglądanie księgi wodnej i powołanych tamże rozpraw urzędowych równie też map wodnych i dokumentów, ma być każdemu pod dozorem urzędnika w godzinach urzędowych dozwolone. Polityczna władza powiatowa poda to do powszechnej wiadomości w powiecie, skoro zapisanie istniejących praw wodnych, stosownie do postanowienia niniejszego rozporządzenia przeprowadzone zostanie (§. 13).

W urzędzie i przy zachowaniu stosownych ostrożności, dozwolonem być ma stronom, za uiszczeniem przepisanej należytości stemplowej, sporządzenie urzędownie stwierdzonych wyciągów i odpisów z księgi wodnej, jako też kopii planów i rysunków.

§. 15.

Polityczna władza krajowa powinna dostarczyć potrzebnych do założenia i prowadzenia księgi wodnej formularzy, druków i t. p., czuwać nad prawidłowem i jednostajnem wykonaniem niniejszego rozporządzenia, a przy sposobności rewizyj urzędowych lub czynności komisyjnych, przekonać się od czasu do czasu przez swoje organy, o prawidłowem i celowi odpowiednem postępowaniu politycznych władz powiatowych.

Mannsfeld m. p. **Lasser** m. p. **Glaser** m. p.
Chlumecky m. p.

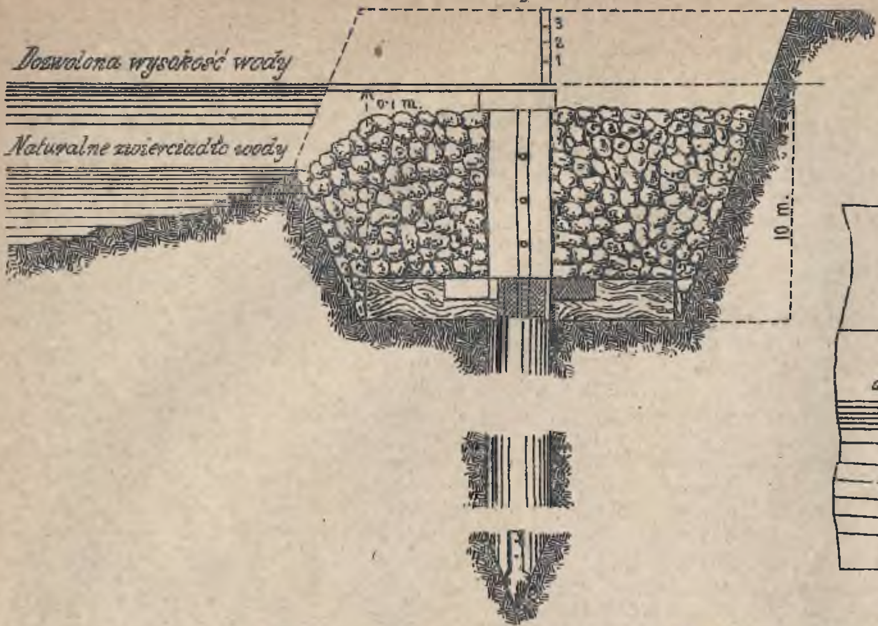
Formularz A.

Licz. porządkowa	Oznaczenie miejsca, wody, właściciela, spółki wodnej, mapy wodnej	Używanie wody i odnośne zakłady	Służebności odnoszące się do prawa wodnego	Powołanie się do zbioru dokumentów	Uwaga
1	2	3	4	5	6

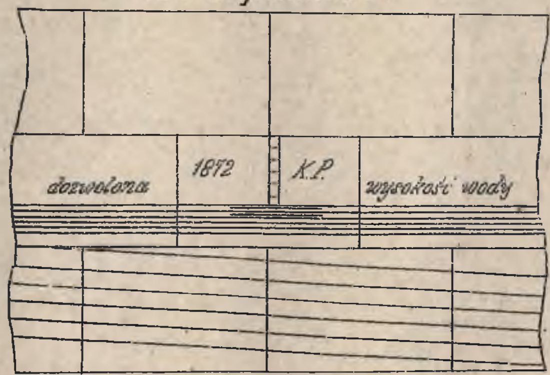
Formularz B.

Licz. porządkowa	Nazwa spółki wodnej, liczba pozyc. księgi wodnej, siedziba zarządu spółki	Cel i objętość spółki wodnej, ilość członków	Nazwisko stan i miejsce zamieszkania przewodniczącego	Nazwisko, stan, miejsce zamieszkania i podpis osób, podpisujących za przewodniczącego	Powołanie się do zbioru dokumentów	Uwaga
1	2	3	4	5	6	7

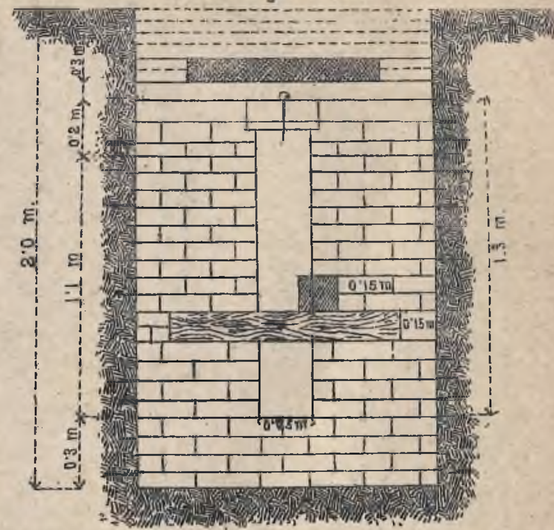
Do §. 2 punkt 2.

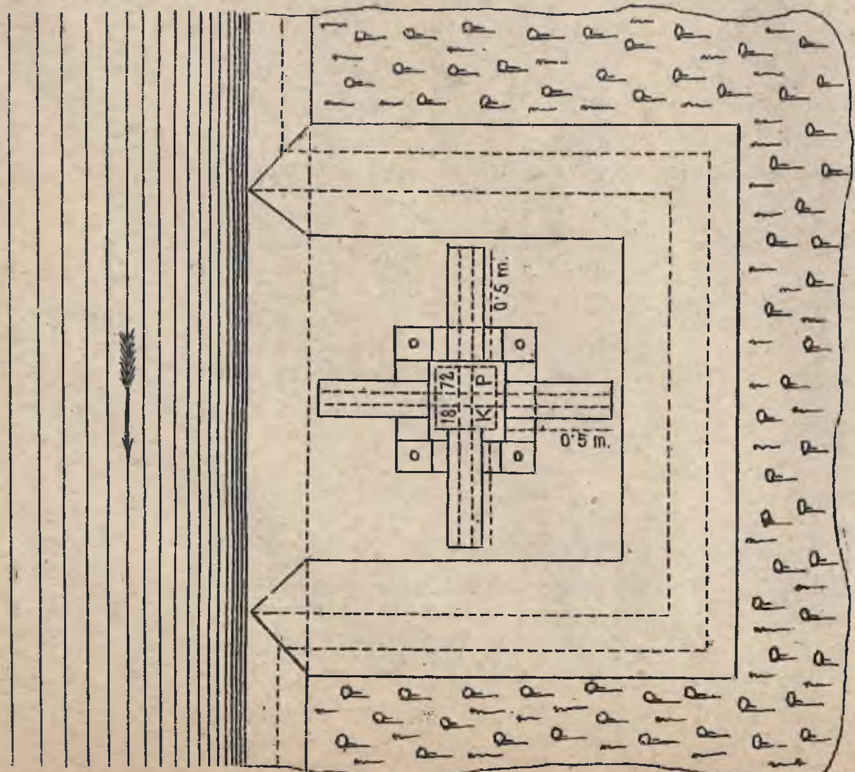

Do §. 2 punkt 1 i 4.

Do §. 2 punkt 2.

Do §. 3 punkt 1.

